

а майка ѝ Гана Маркова. Родена презъ 1835 г., Анастасия била дадена на учение при стария учителъ даскалъ Паню. Учили черковно писмо, четмо, наустница и Рибенъ букваръ. Сетне Анастасия отишла на учение при калугерката хаджи Ана отъ Калоферския манастиръ, която покрай черковното учение преподавала ржко дѣлие и какъ се влачи вълна.

Тѣзи девойки били заведени заедно съ тритѣ момчета, все отъ Стара Загора, въ Одеса. Тамошнитѣ български търговци ги грабнали съ радостъ, милвали ги, разпитвали ги, облѣкли ги по граждански и ги настанили така: дветѣ момиченца въ девическо училище, а тритѣ момчета ги пратили въ Петербургъ (сега Ленинградъ).

Анастасия и Санда били братовчедки, но въ Русия ги взели за сестри, та ги записали Анастасия и Саша Михайлови. Рускиятъ князь Самаринъ поелъ издрѣжката на българкитѣ. Тѣзи деца презъ 1850 година били първитѣ българки въ руско девическо училище. Настанили ги въ девически пансионъ и започнали учението си. Отначало било имъ много мъчно, защото не разбирали руския езикъ, срамували се, не знаели, какъ да се отнасятъ, та се озѣртали като диви звѣрчета около богатитѣ и образовани люде. Следъ три месеца постѣпили въ I класъ и скоро се опознали съ всички. Нашето българче, стига да е внимателно, то бързо почва да разбира езика, да се държи добре, да бжде кротко и послушно, та хората го обикватъ и го подкрепятъ.

Учението въ Русия.

Славно нѣщо е да бжде човѣкъ ученикъ въ чужбина, но да се учи добре, да бжде внимателенъ, да запомня, да изпълнява съветитѣ — тогава той не жали, и чуждитѣ люде съ радостъ му даватъ всичко.

Учението на Анастасия и Саша вървѣло редовно